APOSTELEN PAULUS SITT BREV TIL HEBREERNE.

Mange ganger og på forskjellige måter har Gud for lenge siden talt til fedrene gjennom profetene, i de siste dager taler han til oss gjennom sønnen, han som forbereder hele arven, ved hjelp av hvilket og som utfører denne tidsalder, han som er briljant med sin strålende og nøyaktige fremstilling av hovedtrekkene av ham, og får fram hele saken om hans kraft: At ved seg selv gjøre renselse av våre synder, sitter ved Majestetens høyre i det høye. Det er mye bedre å være iblant hans engler, mye mer enestående når en får navnet av ham. For til hvem av englene er det en gang sagt: Du er min sønn, jeg er i dag blitt din far? Og en gang til: Jeg skal være en far for ham, og han skal være en sønn for meg? Men når den førstefødte igjen bringes inn i denne verden sier han: Og alle Guds engler skal tilbe ham. Og til de som faktisk sier de er engler, at det er Ånden som har gjort engel av ham, og de som er tjenere av ham skal brenne med flammer. Men når det gjelder denne sønnen, han som er på din trone, Gud, inntil evighetens evigheter: Rettferdighetens septer er ditt kongesepter. Du elsket rettferdighet, og du hatet ondskap. På grunn av det er du salvet av Gud. Gud salvet deg, gledens olivenolje er i sikte for de som tar del i deg. Og, du skal begynne, Hersker. Landet skal du fundamentere, dine egne henders arbeid er som de himmelske. De skal omkomme, men du består. Og alle skal bli helt utslitte som klær, og de skal brettes sammen som kapper og byttes ut. Men du er den samme, og dine år skal ikke feile. Men med hvilken engel er det nå endelig fred: Sett deg ved min høyre side, inntil de som er dine fiender på et vis blir drept og plassert som en skammel under din fot? Er de ikke alle Åndens tjenere, som sendes ut til tjeneste for de som skal få velsignelse? På grunn av dette er det nødvendig, spesielt for oss, å være de som adlyder, å ikke noen gang gli bort. For hvis ordene som sies gjennom budbæreren blir gjort fast, og all overtredelse og ulydighet får tilbake en rettferdig gjengjeldelse, hvordan slipper vi da unna så store forsømmelser til frelse? La dette skje: Begynn å ta imot det som er sagt av Herren, ved selv å høre inntil det er bekreftet for oss. Samtidig vitner Gud med både tegn og forvarsel. Og forskjellige mektige hendelser, som Den Hellige Ånd velger ut, etter hans vilje. For engler skal de ikke underkaste seg, de menneskeslekter som er forutbestemt, om hvilke vi snakker. Men noen steder vitner noen og spør: Hvem menneske er han, kan noen huske å ha hørt om ham? Eller Menneskesønnen, at han besøker dem? Noen få av dere skal gjøre seg mindre enn engelen. Han krones med heder og ære, og han settes i ledelse ved sine egne henders arbeid. Alle skal underkaste seg under hans fot. For så lenge underkastelsen for ham er fullstendig, finnes ingen tilgivelse for de opprørerske. Men fortsatt ser han ikke enda noen full underkastelse. Men noen få sammen med engelen gjør seg mindre i respekt for Jesus. Gjennom hans smertefulle død krones de med heder og ære, så at de får Guds nåde i stedet for at alle må smake døden. For han har rett, om alt når det gjelder hvem, og om alt når det gjelder hvor, den store sønn som bringes fram til heder, forfatteren som er velsignet av ham som er fullendt gjennom lidelse. For om både hvem som helliggjør og de som helliggjøres, fra en til alle. Gjennom hvilket medfører at han sammenkaller de brødre som ikke er fulle av skam, og sier: Jeg vil forkynne ditt navn til mine brødre, i menighetens midtpunkt lovsynge deg. Og igjen, jeg vil overbevise dem. Og igjen, for se, jeg og de barn som er gitt meg av han som er Gud. Fordi at disse barn deltar med kjøtt og blod, og på samme måte tar han del i dem, så at ved hans død oppheves den kraft som hans død har, denne han er den djevelske, og setter disse fri, fra stor frykt for døden, gjennom hele livet var de skyldige til trelldom. For det er selvfølgelig ikke engler som er fanget, men Abrahams avkom som er fanget. Derfor må det samme gjøres for alle brødre slik at de får barmhjertighet og tillit til øverstepresten for den høyeste Gud, inntil det er gjort forsoning mot syndene til hans folk. For han som har erfaring med fristelse, han er i stand til å hjelpe de som fristes. Derfor, hellige brødre, utnevnt til himmelsk deltakelse, forstå denne apostel og øverstepresten med sin bekjennelse av vår salvede Jesus, pålitelig er hans gjøremål, som også

Moses var gjennom hele sitt livsverk. For større makt og ære er ham verdig foran Moses, i samsvar med at den som bygger har mye større ære enn byggverket. For alle hus settes opp av noen. Men den som bygger alle hus er Gud. Og Moses, ja visst var han trofast gjennom hele sitt virke som tjener: Å forkynne vitnesbyrdet til deres egne. Men sønnen som er salvet kommer til hans tempel. Til hvilket tempel vi er selv, hvis dere med dristighet og stolthet håper helt til fullførelsen med sikkerhet foreligger. Derfor, som sagt av Den Hellige Ånd: I dag hvis dere hører hans røst, ikke forherd deres hjerter, som i opprøret, gjennom dagen med prøvelse i ørkenen, hvor dere utfordret meg, den som er deres far, testet meg, enda dere så mine gjerninger i førti år. Derfor var jeg sint på deres slektsledd, og uansett, de sviktet alltid sitt hjerte. Og de hadde ikke kunnskap om mine veier. Som når jeg sverget i min vrede: *Hvis* de skal komme inn til min hvile. Pass på, brødre, at det ikke blir som før, da noen av dere med onde troløse hjerter gjorde opprør mot den levende Gud. I stedet oppmuntre hverandre hver dag, helt til hvilket som i dag er stevnet, så at ikke noen gjenstridige av dere blir villedet av sine synder. For Den Salvede er medvirkende i dette. *Hvis* er hovedessensen helt til resultatet er i fast besittelse. Gjennom sin egen tale: I dag hvis dere hører hans røst, ikke forherd deres hjerter, som i deres opprør. For noen forstod, men gjorde allikevel opprør, men ikke alle de som kom ut av Egypt ved hjelp av Moses. Men hvem var han vred på i førti år? Var det ikke de som syndet, av hva deres døde kropper sank sammen av i ødemarken? Men til hvem sverget han å ikke få komme inn til hans hvile, om ikke de som var ulydige? Og observer at en har ikke mulighet til å komme inn gjennom å ikke tro. Vær derfor ikke redd for at løftet om å komme inn til hans hvile noen gang er forlatt, selv om noen tror dere uteblir. For også vi er forkynt det gode budskap, i samsvar med dette. Men ikke bry dere om de som sier ord som de har hørt om dette, ikke bland sammen troen fra de som hører. For det er de som tror som går inn til hvilen. Som sagt, i min vrede har jeg sverget: *Hvis* de skal inn til min hvile. Og det skal derfor være deres egen hvile fra jordens skapelse. For på denne måte er det et sted sagt om hans hvile på den syvende dag: Og Gud hvilte på den syvende dag fullt og helt fra sitt arbeid. Og ved hjelp av dette igjen: *Hvis* de skal inn til min hvile. Siden det da gjenstår for noen å gå inn til ham, og de som først ble det forkynt ikke kom inn på grunn av ulydighet, er det igjen fastsatt en dag, i dag, gjennom David som snakker, etter så lang tid, som sier: I dag om dere hører hans stemme, forherd ikke deres hjerter. For hvis Jesus lar dem hvile. - Nei, han snakker sannelig om en annerledes hvile etter disse dager. Derfor gjenstår sabbatshvilen for Guds eget folk. For den som kommer inn til hans hvile, også han hviler fra hans eget arbeid, som Gud hvilte fra sitt eget arbeid. Gå derfor med iver inn til denne hvilen, så at ikke noen på grunn av sin egen kopi av hvilen, faller med sin ulydighet. For Guds ord er levende, og aktivt, og skarpere enn alle tveeggede sverd, det trenger helt inn og deler både sjel og ånd, både marg og bein, og dømmer tanker og meninger. Og ikke noen skapning er usynlig for ham. Men alle er nakne og ligger udekket for hans blikk, for han er Ordet for oss. Ha derfor den store øversteprest, som har gått gjennom himler, Jesus, Guds sønn, og hold fast på bekjennelsen. For vi har ikke en øversteprest som ikke kan sympatisere for vår skrøpelighet, men en som er fristet på alle måter i likhet med oss, uten synd. Han har derfor adgang iblant oppriktiges egen nådetrone. Ved å motta barmhjertighet blir nåden funnet til hjelp i rette tid. For alle øversteprester blir av mennesker tatt til tjenere, satt i ledelse over mennesker i forhold til Gud. Til både å bringe gave, og å ofre over misgjerninger. Han har evne til omtanke for dem som er helt uvitende og villedet, og derfor er omsluttet av skrøpelighet. Og evne, på grunn av denne skyld, som angår denne hopen, og dermed angår ham selv, til å bringe offer over synd. Men ikke noen av dem selv tar denne æren, i stedet han som stevner på vegne av Gud, slik som med Aron. Og på samme måte roser ikke den som er salvet seg av å bli øversteprest, i stedet den som sier til han: Du er min sønn, på denne dag henter jeg deg fram. Og på samme måte sies det et annet sted: Du er prest til evigheten på Melkisedeks vis. Han som i sine kjødelige dager, både klaget og ba om kraft til å redde seg selv fra døden, med høye rop og tårer, og han

ble hørt ved ærbødig lydighet. Selv om han er sønn, måtte han lære å ikke trampe på lydigheten. Og perfekt kommer han fram for å adlyde ham som har skapt alt og er evig frelser. Utnevner ved hjelp av Gud til øversteprest på Melkisedeks vis. Dette gjelder den som sier til oss mange og vanskelige ord, fordi det er vanskelig å forstå hva vi hører fra ham. Og fordi han er forpliktet til å være lærer gjennom tidene, er det igjen nødvendig å lære dere noen grunnleggende prinsipper om den gåtefulle Gud. Og dere har behov for å ha melk, og ikke fast føde fordi alle må ha melk, som ikke kjenner rettferdighetens ord. Denne er derfor et barn. Men moden er den som får fast føde, og ved å bruke dette, øver du forståelsen til å skille mellom det gode og det onde. Derfor, la den grunnleggende lære om Den Salvede forsvinne, når det fullkomne bæres fram, ikke om igjen å legge ned grunnvollen om omvendelse bort fra døde gjerninger, og trofasthet mot Gud, dåpslære, håndspåleggelse, de dødes oppstandelse, og evig dom. Dette skal vi også gjøre, hvis Gud tillater det. Det er umulig for dem som en gang er blitt opplyst, har smakt både den himmelske gave og vært del i Den Hellige Ånd og har smakt både Guds gode ord og kraften som gjør en i stand til evigheten – og så faller fra – å igjen bli fornyet mot anger. Igjen korsfester de selv Guds sønn og stiller ham åpenlyst til skam. For jorden drikker regnet som gang etter gang kommer over den, og bærer brukbar avling til de som gjennom å lytte, og dyrker, får del i velsignelsen fra Gud. Men bærer den torn og tistler, blir det forkastet og forbannelsen nær, og det ender med at det brennes. Men vi er overbevist om at dere, som er elsket, er bedre og holder fast ved frelsen, selv om vi snakker på denne måten. Fordi Gud ikke er urettferdig, glemmer han deres udåd og hans besvær med den kjærlighet som ble vist mot hans navn, han hjelper sine hellige og står til tjeneste. Men hver den som lengter etter det han vil vise dere, fortsetter å ha full visshet om disse fremtidsutsikter helt til slutt. Slik at en ikke blir sløv. Og så følgende: Ved hjelp av tro og utholdenhet oppnås løftet. For Abraham er gitt løftet av Gud, for ved dette har ingen fått et større løfte med ed, samtidig sier han selv: Er månen velsignet, er dere velsignet, og dere skal øke i antall. Og ved tålmodighet oppnås dette løftet. Ja visst, for menneskeslekter har ved seg selv erklært en større ed, og all deres motsigelser tar en slutt når eden blir stadfestet. De som er arvinger til løftet lengter kanskje så mye mer etter Guds oppmerksomhet. Denne plan forandres ikke av ham. Gjennom eden garanterer han to ting å være uforanderlig: At noen umulig kan lyve for Gud, og en sterk oppfordring om å ta tilflukt i et fremsatt håp. Som er som et anker å ha for sjelen, både trygt og fast, og som går inn til ens eget innerste forheng. Hvor en går foran på vegne av våre inn til Jesus, som på Melkisedeks vis er øversteprest til evigheten. Fordi denne Melkisedek, som var konge i Salem og prest for den høyeste Gud, møtte Abraham da han vendte tilbake etter slaget mot kongene, og velsignet ham, og fordi dette skjedde, delte Abraham tiende av det hele. Først var det med sikkerhet tolket at han var Rettferdighetens konge, men etterpå at Salems konge også er han som er Fredens konge: Farløs, morløs, uten aner, og ikke begynnelses dager, og ikke et liv som slutter, ikke som før, men Guds sønn skal være prest til evigheten. Og legg merke til storheten i at patriarken Abraham ga tiende av byttet. Og er det ikke slik at presteskapet til Levis' sønner mottar tiende av folket gjennom befaling i loven? Dere er deres egne brødre, og da utgått fra Abrahams liv, ikke regnet som nedstammet fra ham, men betaler tiende som Abraham, og som har løftet om å få velsignelse. Men i tillegg til hele motsigelsen, mangler på grunn av det, en overordnet velsignelse. Og her er det faktisk et dødelig menneske som mottar tiende. Men på dette sted blir det bevist fordi han lever, og, som ord forteller: Gjennom Abraham og Levi mottaes tiende og betales tiende ettersom han fortsatt var av sin fars liv. Når dette inntreffer er han selv Melkisedek. Hvis det da er slik at fullendelse kan skje ved levittisk presteskap – som folket var lovbundet til – hvorfor må en annen stå fram som er prest på Melkisedeks vis, og ikke på det vis Aron hevdet? Presteskapet må forandres, og det er en nødvendighet når loven blir etterlatt. For hvem dette blir sagt om, er fra en annen slekt, fra en som ikke noen gang har gjort tjeneste ved alteret. Det er klart fordi vår Herre ble oppreist av Juda. Moses snakket ikke

til noen av den slekten om presteskap. Og dette blir enda klarere, når det står fram en prest av et annet slag som er lik Melkisedek. Ikke en som tiltrér ved kjødelig befaling gjennom loven. I stedet gjennom det uendelige livs kraft. For han er gitt dette vitnemål: Du skal være prest til evig tid på Melkisedeks vis. Tiltredelse ved befaling er satt til side fordi det har svakheter og er ulønnsomt. For ikke noen blir fullkommen etter loven, men bedre håp bringes inn, gjennom en som nærmer seg Gud. Og det er mye storhet i en ed når den ikke er gitt ved seg selv, for prester som tiltrer blir tatt i ed ved seg selv. Men han som her blir tatt i ed, er på grunnlag av det som sies til ham. Herren tar ham i ed og skifter ikke mening: Du skal være prest til evig tid på Melkisedeks vis. Han tiltrer i samsvar med en så mye bedre pakt som er garantert av Jesus. Og de er mange de prester som skal tiltre, for døden hindrer dem i å fortsette. Og dem, fordi de er lydige mot ham til evigheten, deres prestedømme skal stå fast. Og derfor er de som kommer frelst og gjort i stand til fullendelse ved Gud, til det evige liv som er formidlet for dem. For oss er dette den Ordentlige øverstеprest: Hellig, ulastelig, ubesudlet, skilt fra synden, og lar mektige tegn skje på himmelen. Som ikke har behov for hver dag, slik som øverstеprestene, å bære fram offer, først over hans egen synd, så over folkets synd. Fordi han gjorde det èn gang. Han bar fram seg selv. Loven har en svakhet fordi mennesker bestemmer hvem som skal bli øverstеprester. Men den eden som er befalt gjennom Ordet: ”Du er sønn til evigheten” - er gjort perfekt. Men poenget i det som er sagt: Den øverstеprest vi har er som dette: Han sitter ved høyre side av Hans Majestets trone i himmelen. Han er en hellig tjener, og dette er det riktige tabernakel, som er satt opp av Herren, og ikke av mennesker. For alle øverstеprester er til for å både ofre gaver og utpeke offer. Derfor, av denne grunn, er det nødvendig at det er en som også kan dette. For hvis det er slik at han var i landet, var han ikke en hvilken som helst prest. De som er slike prester fremlegger gaver gjennom loven. Dette er et eksempel, og en skygge av den himmelske tjeneste, likt med at Moses skulle gjøre ferdig tabernakelet. Se, for han sier: Alt som gjøres gjennom dette eksempelet viser for dere det som ble vist på fjellet, men nå står han til tjeneste med et fortreffelig tegn. Hvor stor og mye bedre den pakt er som han formidler, la det være på bedre løfter det blir satt en lov. For hvis den første lov var uklanderlig, ville den ikke på en måte bli satt på andre plass. Det er funnet feil for han sier: For se, en dag kommer, sier Herren, og jeg slutter over Israels hus og Judas hus en ny pakt. Ikke som den pakt jeg gjorde med deres fedre i de dager da jeg tok min hånd i deres og ledet dem bort fra landet Egypt. Fordi de ikke ble stående ved min pakt, forsømte jeg dem, sier Herren. For denne nye pakten vil jeg forpakte med Israels hus i disse dager, sier Herren, å gi min lov i deres sinn, og skrive det inn i deres hjerter, og jeg vil være deres Gud, og de skal være et folk for meg. Og hans naboer skal ikke i det hele tatt lære hverandre, og hver av hans brødre skal si: Kjenn Herren. For alle skal kjenne meg. Fra de små til de store. Fordi tilgivelse vil bli gitt deres urettferdighet og den vil aldri mer bry meg. I det som sies: Nytt, har han foreldet det første. Nå er det utgått og gammelt, nær borte. Behold riktignok derfor også tjenesten ved den første lovbestemmelse, det som er en jordisk helligdom. For det første tabernakelet ble satt opp, kanskje med både lysestake og bord, og så innvielse av deres eget brød, som noen kalte hellig. Men gjennom det andre forheng i tabernakelet, som kalles det aller helligste, er et gyllent røkelsesalter, og paktens ark tildekket av gull på alle sider, og i krukken av gull er det kanskje manna, og Arons stav stikker opp, og steintavlene med sin pakt. Men høyt over dette er kjerubene som kaster glans over soningstedet. Om dette skal det ikke snakkes i detalj om nå. Men som dette og på denne måte er det satt sammen. Ja visst, for til det første forheng har gjennom alle tider prester gått inn, og gjort tjeneste for dere. Men til det andre går bare øverstеpresten årlig om og om igjen, ikke uten blod, den som fremlegger på vegne av ham selv og folkets egen ufrivillige synd. Det er klart at Den Hellige Ånd enda ikke har vist veien til deres egen helligdom, når dere enda lar det første tabernakel vedvare. Så lenge det er uttrykt med lignelse inntil den tid det blir presentert, gjennom den som bringer både gaver og offer, har en absolutt ikke kraft til, som gjennom samvittighet, å gjøre

fullkommen bare ved å tjene dette: Ved mat og drikke og forskjellig seremoniell vasking og forskrifter om kjøtt, inntil rette tid da en ny orden blir lagt fram. Men Den Salvede ankommer som deres egen øversteprest med de kommende goder, gjennom sitt større og fullkomne tabernakel, ikke laget av hender, dette betyr at det er, ikke ved sine skapte ting, heller ikke gjennom blod av bukker og kalver, men ved hans eget blod går han inn til helligdommene en gang for alle. Da er det evig frelse å finne. For hvis det er blod fra okser og bukker, og aske fra kviger som stenkes på de som har blitt urene, som helliggjør med sitt legemes renhet, hvor mye mer vil Den Salvedes blod, hvilket han selv frembrakte plettfri ved Guds evige Ånd, rense samvittigheten deres mot døde gjerninger, til det som er å tjene den levende Gud? Og ved denne nye pakt er det formidlet slik at død er blitt til deres egen frelse når denne første pakt brytes, den som mottar løftet får evig barmhjertighet i arv. For som det alltid er med et testamente, død er en nødvendighet for å frembringe hans fastsatte pakt. For den som testamenterer må med sikkerhet være død, for det settes ikke i kraft når den som skriver testamentet lever. Fordi heller ikke det første er innviet uten blod. For all befaling gjennom loven ble sagt av Moses til hele hans eget folk: Ta blodet fra kalver og bukker, med vann og skarlagenrød ull og isop. Han stenker både bokrullen og hele dette folket, og sier: Dette blodet med sin pakt gir befaling til dere, han som er Gud. Og tabernakelet, men også alle redskaper til tjenesten stenker han på samme måte med sitt blod. Og gjennom blodet er nesten alle renset i samsvar med denne loven, og uten å skjenke blod er det ingen tilgivelse. Derfor er det nødvendig, riktignok er dette en himmelsk modell på deres egen tjeneste, for renselse, men hvor det himmelske har et bedre offer med sikte på dette. For han går ikke inn en hellig inngang laget av menneskehender, han som er salvet, motstykket til deres egen virkelige, men inn til ham selv i himmelen, og så presenteres hans eget ansikt for Gud på vegne av oss. Det er heller ikke sånn at han ofrer seg selv mange ganger, som de øverstepresterne som går inn til helligdommen i årevis med blod fra andre. For da måtte han ha lidd mange ganger fra verden ble til. Men nå, en gang til, ved slutten av deres egen tidsalder, gjøres det kjent at misgjerninger tas bort gjennom sin egen ofring av ham. Og som den storhet det er å være utpekt som menneske å dø èn gang, men da i samsvar med dette reglement. På samme måte med Den Salvede, som èn gang er ofret for å bære manges misgjerninger, de skyldfrie tas bort fra den andre død, og han møter dem som venter, til frelse. For loven er en skygge av deres egne kommende goder, det er ikke den samme etterligning av deres egne ting. Dere ofret det samme år etter år for å komme fram til det evige, men klarte aldri å komme til det fullkomne. For burde en ikke da slutte å ofre ved hjelp av de som står til tjeneste som ikke har samvittighet mot synd, når en må renses om og om igjen? Men på grunn av dette skal synden minnes år etter år. Det er umulig for blod av okser og geiter å ta bort synd. Gå derfor inn til der folk bor, og si: Ofring og ritualer skal ikke mer gjøres. Men et himmelsk legeme er forordnet til meg. Og brennoffer hjelper ikke mot synder. Da sa jeg: For se, jeg er med i innholdet av Bibelen, sannelig, i den Hellige Skrift om at jeg gjør en jobb, Gud, det er din vilje. Tidligere ble det sagt at ofring og ritualer og brennoffer angår synd begått uten vilje. Det blir heller ikke tilfredsstillende resultat før loven er ofret, da er det harmoni. For se, han er kommet for å gjøre, o Gud, din vilje. Å ta livet av den første, så at den andre kan stå. På grunn av hans vilje er vi helliggjort gjennom ofring av Jesus Den Salvedes eget legeme en gang for alle. Og faktisk alle prester har gjennom tidene stått til tjeneste, og de har mange ganger brakt offer, hvilket aldri har hatt mulighet til å ta bort synd. Men han brakte offer èn gang over synd for alle tider, han tar plass ved Guds høyre, venter på det som gjenstår inntil hans fiender er plassert som en fotskammel under hans føtter. For èn fullkommen ofring gjør dem som helliggjøres i stand for alle tider. Men Den Hellige Ånd bevitner også for oss. For etter det som er sagt på forhånd: Dette er pakten som jeg befaler for dem i de dager, sier Herren, å gi mine lover i deres hjerter, og skrive dem opp i deres sinn. Og deres synder og deres ondskap skal aldeles ikke engasjere meg mer. Men der hvor det er tilgivelse av disse, skal ikke mer

ofres angående synd. Ha derfor, brødre, frimodighet til å gå inn i deres egen helligdom ved hjelp av Jesus sitt blod, som er innviet for oss, en ny og levende vei, gjennom ens eget forheng. Med dette menes at det er med sin legemlige utgave av det. Og en mektig prest i dette Guds Tempel, kommer til iblant sanne hjerter med full sikkerhet i troen, han stenker hjertene bort fra dårlig samvittighet, og han vasker legemet med rent vann. Hold fast ved bekjennelsen med sitt usvikelige håp, pålitelig fordi dette er forsikret. Og granske hverandres uenighet om kjærlig og god tjeneste, ikke svikte deres egen forsamling, akkurat som noen har til vane, men i stedet formane. Og så til noe stort: Hvor stort det er å vokte når dagen nærmer seg. For når vi synder med vilje etter å ha tatt imot kunnskap om sannhet, tar ofring ikke mer bort synd, men enhver kan forvente en fryktelig straff, og en brennende flamme skal fortære de som motsetter seg. Enhver som forkastet Moses' lov med to eller tre vitner måtte dø uten nåde. Hvor mye, tror dere, verre straff fortjener de som tramper på Guds sønn, og gjør blodspakten uren med henblikk på ham som helliggjør, og spotter Nådens Ånd? For vi vet at dette er sagt: Meg hører hevnen til, jeg vil gjengjelde, sier Herren. Og igjen, Herren skal dømme sitt folk. Det er fryktelig å falle i Den Levende Guds hender. Men husk på dagene som var før, i hvilke dere ble opplyst, måtte holde ut i mye strid og fortvilelse. Ja visst var det slik, både vanære og vanskeligheter til allmenn beskuelse. Men sånn var det, at deltakerne hadde en slik oppførsel. For også de som satte min sympati for dere i lenker, og beslagleggelse av deres eiendom så de frem til med glede, burde ha forstått ved hjelp av ham, at det er bedre eiendeler i himmelen å stå fast ved. Kast derfor ikke bort deres dristighet, hvilket har en enorm belønning. For enda er det nødvendig, at det som er Guds vilje, blir gjort for å motta løftet. For om veldig, veldig kort tid, kommer den som komme skal, for det tar ikke lang tid. Og av riktig tro skal han leve. Men hvis han trekker seg tilbake, har min sjel ikke behag i ham. Men vi er ikke av dem som trekker seg tilbake til undergang, men i stedet tror til livet er oppnådd. Men tro er å ha tillit til håpet, visshet for ting en ikke har sett. For ved hjelp av dette gav de eldste vitnesbyrd. Ved tro skal en forstå de gjeninnførte evige Guds ord, inntil det som ikke er fra de ting som har skjedd, skal skje synlig. Ved tro bar Abel fram for Gud et bedre offer enn Kain. Ved det vitnesbyrd han ga ble han rettferdig, for han vitnet om Guds gaver. Og ved sin tro taler han ennå etter sin død. Ved tro ble Enok tatt bort uten å kjenne døden, og han ble ikke funnet, fordi Gud tok ham til seg. For før hans opprykkelse ga han vitnesbyrd med Guds velbehag. Men uten tro er det umulig å behage, fordi en må tro for å komme til Gud, fordi han er til, og de som finner ham blir belønnet. Ved tro ble Noah varslet om noe som ikke enda var sett, i ærefrykt bygde han en ark til redning for sin familie, fra denne verdens fordømmelse, og ved sin tro skal han arve rettferdighet. Ved tro var Abraham lydig da han ble kalt til å gå til det sted hvor hvem skal ta det til arv. Og han gikk av sted uten å vite hvor han kom. Ved tro kom han som en fremmed til sitt løftes land, som tilhørte andre, han bodde i telt sammen med Isak og Jakob, som er medarvinger til det samme løftet. For de så fram til den by som har et fundament, hvilket har en fagmann og bygningsmann i han som er Gud. Og ved tro fikk Sara kraft til å grunnlegge en utvalgt ætt av henne selv, og føde liv i rette tid, fordi hun var trofast mot det som var lovet. Derfor ga hun fødsel til første ledd, og disse som til nå har dødd, et stort antall som stjernene på himmelen, og talløse som sanden på sjøens strender. Ved tro døde alle disse, uten å motta løftet, men ifra lange avstander skal de plutselig forstå, og bli overbevist, og hilse, og bekjenne at de er utenlandske og fremmede i landene. For de som sier som dette viser at de ser etter et hjemland. Og hvis de faktisk vet hvilket ledd de er gått ut fra, har de riktignokk nå mulighet til å komme tilbake. Men nå er det noe bedre å streve for, det er det himmelske. Derfor skammer de seg ikke over han som er Gud, de roper på Gud at han må forberede en by for dem. Ved tro bar Abraham fram Isak for å bli testet, og ofre den eneste som skulle motta løftene, for han har sagt at gjennom Isak kaller jeg ditt avkom. Og han regnet med at det var mulig for han som er Gud å oppreise han fra døden. Og hvorfra han på liksom gir det tilbake. Det gjaldt tro når Jakob og Esau ville

velsignes av Isak. Ved tro velsignet den døende Jakob hver av Josefs sønner. Og han tilbad, bøyd over enden av sin stav. Ved tro tenkte Josef, før han døde, på Israels barns utgang, og han gav forskrifter om hva de skulle gjøre med hans ben. Ved tro holdt Moses' foreldre barnet skjult i tre måneder etter hans fødsel. For de så at han var så fagert et barn, og da fryktet de ikke for kongens bud. Ved tro nektet Moses, da han var blitt stor, å kalles sønn av Faraos datter. Han valgte heller å lide ondt sammen med Guds folk enn å ha en kortvarig fornøyelse av synden. Han aktet Den Salvedes vanære for en større rikdom enn skattene i Egypt, for han så fram til belønningen. Ved tro forlot han Egypt uten å frykte for kongens vrede. For han holdt ut som om han så den usynlige. Ved tro gjennomførte han påskefesten og blodstrykningen, så at ikke den som ødelegger de førstefødte skulle røre ham. Ved tro gikk de gjennom Rødehavet som over tørt land. Hvilket egypterne forsøkte på, og druknet. Ved tro falt Jerikos murer, etter at de hadde gått rundt dem i sju dager. Ved tro slapp skjøgen Rahab å gå til grunne sammen med dem som ikke trodde, da hun hadde tatt imot speiderne med fred. Og hva mer skal jeg si? For tiden strekker ikke til å fortelle om Gideon, om både Barak og Samson og Jefta, om både David og Samuel og Profetene. De som gjennom tro beseiret kongedømmer, gjorde rettferdighet, fikk løfter oppfylt, lukket løvers munn, styrket flammens kraft, unnslapp sverdets egg, gjorde svakhet til styrke, ble kraftfull i krig og lot andres leirer vike. Kvinner fikk sine døde igjen ved oppstandelse. Men andre ble torturert, uten å ta imot befrielse, for at de kunne oppnå en bedre oppstandelse. Men andre ble hånet og fikk erfare pisken, og ble igjen satt i lenker og fengsel. De ble steinet, saget i stykker, prøvet, de ble myrdet med sverd. Noen gikk rundt i saueskinn, i geiteskinn, i nød, dypt sørgende, mishandlet som om de ikke var verd denne verden. De streifet omkring i ødemarker og fjelltrakter, og holdt til i grotter og jordhuler. Og alle disse, som ga vitnesbyrd gjennom sin tro, ble ikke belønnet med løftet, for når det gjelder vårt har Gud en bedre plan, slik at den ikke blir fullført uten oss. Og for oss gjelder følgende: Så mektig å ha en sky av vitner som slår ring om vårt, alle hinder er satt til side og synden skal overvinnes. Med utholdenhet skal vi gjennomføre dette løp som er foran oss, og med tro feste blikket til opphavsmannen og fullenderen Jesus, han som, motsvarende dette, med den glede som ble satt foran ham selv, holdt ut korset, foraktet skammen, og han sitter ved Guds trones høyre. For husk på en slik utholdenhet under syndere mot deres motsigelser, for at ikke dere skal bli utålmodige og gi opp. Ikke enda er det gjort blodig motstand for å bekjempe synden. Og fortell oppmuntrende ord, så lenge som de bestrider at han er sønn, min sønn, ikke ta lett på opplæringen om Herren, men heller ikke slite dere ut av å forklare dem. For den som elsker Herren forklarer. Men pisker hver sønn hvem bekjenner. Hvis opplæringen fortsetter, at den som er Gud frembringer sin sønn. For hvem far er han sønn av, som ikke forklarer? Men hvis du er uten opplæring, hvilket alle skal ta del i, da er du uekte og ikke sønn. Så våre kjødelige fedre var faktisk lærere, og vi hørte på dem. Skal vi ikke da mye mer underkaste oss vår fars Ånd, og leve? For de underviste på noen dager i det som faktisk samsvarte med deres syn. Men han underviser i det som er formålstjenlig, inntil vi tar imot hans hellighet. Men all opplæring ser faktisk ikke ut for øyeblikket å være til stor glede, men bedrøvelse. Men til slutt gir den frukt til de fredselskende som ved selv å øve får tilbake rettferdighet. Derfor skal de svake hender og de lamme knær få styrken tilbake. Og banen gjøres jevn for deres føtter, så at ikke det halte blir ubrukbart, men heller helbredet. Alle løper etter freden, og helligheten, og uten dette vil ingen få se Herren. Se til at ikke noen savnes fra Guds gunst. Så at ikke noen lar bitterhetens rot gro opp og skape uro, og gjennom dette smitte mange. Se til at ikke noen er horebukker, eller gudløse, som Esau, han som ga bort hans arverett i bytte for et enkelt måltid mat. For dere vet at etterpå, ville han også arve velsignelsen, men ble avvist. For han angret, men oppnådde ingen ny mulighet, selv om han med tårer og oppriktighet søkte det. For det er ikke proselytter som får føle fjellet. Og hete flammer, og mørke, og storm, og basunlyd, og støyende ting, hvem som nekter å høre og dermed ikke får Ordet brakt til seg. For de bringer ikke det som er

befalt, og hvis villdyr berører hans fjell, blir de steinet eller skutt med spyd. Og, dette er et syn like fryktelig som da Moses sa: Jeg er skremt og skjelver. Men i stedet får nyomvendte kjennskap til Sions fjell, og den levende Guds by, et himmelsk Jerusalem, og myriader av engler, en gledessamling og samling av førstefødte som er innskrevet i himmelen og dommeren som er alles Gud, og de fullendte rettferdige sjeler, og Jesus som formidler den nye pakt, og renselsesblodet som taler bedre enn Abels. Se til å ikke fornekte dette som er sagt. For hvis de ikke slapp unna, når de fornektet det som ble åpenbart om sitt eget land, mye mer enn oss, de som fornekter himmelen. Hvilket er støyen av jorden jeg på den tid ristet, men nå lover jeg, og sier, enda en gang vil jeg riste ikke bare jorden, men også himmelen. Men når det heter enda en gang, er det klart at den rystelse av deres eget som jeg har gjort er opphevet, så at det som ikke ristes skal bestå. Derfor, ta imot et urokkelig kongedømme, som skal få velsignelse, gjennom en som med ærbødighet og ærefrykt skal velsigne på en måte som gleder Gud. For vår Gud er også en fortærende ild. La broderlig kjærlighet bestå. Glem ikke gjestfriheten. For ved hjelp av denne har noen hatt en budbringer som gjest uten å vite det. Husk at dere er fanger, som deres medfanger. At de er mishandlet, som også dere er på sin kropp. Sett pris på at alle er med på giftemålet, og la ektesengen være ren. Men horebukker og ekteskapsbrytere fordømmes av Gud. De som ikke er grådige i sin fremferd, er fornøyd med å få være tilstede. For slik er det sagt: Aldeles ikke svikte deg, og absolutt ikke forlate deg. Derfor kan vi med tillit si: Herren hjelper meg, og jeg frykter ikke hva mennesker vil gjøre mot meg. Husk på rettlederen deres, den som sier til dere disse ord fra Gud. Hvilket er med tanke på løsning av levevilkårene. Følg denne tro. Jesus den Salvede er i går og i dag den samme, og inntil evigheten. Læren om at det er flere og ukjente skal ikke slenges rundt omkring. For nåde vitner om et godt hjerte, ikke et måltid, med en som ikke hjelper de som tramper rundt omkring. Vi har et alter, fra hvor de som dyrker sitt eget tabernakel ikke har rett til å spise. For dette er å bringe inn dyreblod til helligdommen mot synd ved hjelp av en øversteprest, av dette brenner kroppen opp utenfor leiren. Og det er hvorfor Jesus, så at folkene kan helliggjøres ved hans blod, måtte lide utenfor porten. Gå derfor ut til ham på utsiden av leiren, for å bære hans vanære. For vi skal ikke ha den by vi står ved her, i stedet den vi ser fram til. Ved hjelp av ham som da forbereder offer ved å prise alt ved Gud. Med dette menes, frukt av lipper som bekjenner hans navn. Men sin gode gjerning og bidrag skal ikke glemmes. For slikt et offer behager Gud. Stol på lederen, og underkast dere. For dere våker over deres eget liv, som gies av Ordet. Så at dere gjør dette med glede, og ikke med knurring. For det er unyttig for dere. Be for vårt. For jeg er overbevist om at dere får god samvittighet, ved at alle vil leve riktig. Men be spesielt om at dette blir gjort, så at dere blir helbredet veldig snart. Men fredens Gud, han som henter ut fra døden denne store sauenes hyrde ved den evige pakts blod, vår Herre Jesus, fornyer dere gjennom hele det gode arbeid inntil hans vilje er gjennomført, gjort det som behager dere med myndighet fra ham, gjennom Jesus den Salvede. Som er strålende til evigheters evigheter. Amen. Men jeg ber dere om, brødre, å ta vare på hans formanende ord. Også fordi brevet til dere er skrevet kort. Vit at bror Timoteus er satt fri, han er ikke med hvis jeg kommer veldig snart, da kan han møte dere senere. Hilser alle dere som er ledere, og alle dere hellige. De fra Italia hilser dere. La alle iblant dere velsignes. Amen. Skrevet til hebreerne fra Italia ved hjelp av Timoteus.